

Forsvarsministeren (L. Rasmussen): Jeg kan ikke nægte, at jeg er blevet lidt overrasket over den ærede Ordførers Udtalelser angaaende den Anmærkning, der ved en Forglemmelse ikke er taget ud af Finansloven, og ligeledes over Tilslutningen til disse Udtalelser fra konservativ Side. Jeg forstaar ikke ret, hvorfor man har afæsket mig en Erklæring i højtidelige Vendinger og for at være aldeles sikker paa, at Erklæringen var, som den skal være, paa ny afæskede mig den i Udvalget for saa bagefter at sige: Det er meget godt, men vi tror dog ikke fuldt ud paa, hvad du har sagt; det er ikke nok, at du siger det, vi maa alligevel have Lovforslaget tilbage til Folketinget. Jeg synes, at man saa kunde have sparet sig alle disse højtidelige Erklæringer fra min Side; dem havde man jo ikke haft nødig, hvis det var Hensigten. Derfor kan jeg ikke tænke mig andet end, at det er noget nyt, man er kommet i Tanke om; ellers forstaar jeg ikke, hvorfor man skal have Spørgsmaalet to Gange til Erklæring og saa dog trods Erklæringerne vil have Lovforslaget tilbage til Folketinget. Den ærede Ordfører (Hauch) sagde, at det var ikke Udtryk for Mistillid til mig, men jeg begriber ikke, hvorfor man spørger to Gange, først i Salen og saa i Udvalget, og derpaa endelig siger: Nu maa vi have Forslaget tilbage til Folketinget — det bliver imidlertid en Sag, som Tinget raader over.

Den ærede Ordfører fremsatte en Udtalelse om, at jeg under Forhandlingerne i Udvalget har erklæret, at jeg ikke næste Aar vilde gentage Ændringsforslagene til de paagældende Konti i den Form, de har i Aar. Jeg har sagt, at hvis jeg havde med det at gøre til næste Aar, vilde jeg foreslaa Nedsættelser i alt væsentligt med det samme Beløb som i Aar, men at de samme Konti ikke kunde fastholdes Aar efter Aar — dermed være ikke sagt, at jeg ikke ogsaa paa disse Konti kan foretage Nedsættelser, men ikke i samme Omfang som nu, fordi jeg anser det for uforsvarligt. Det er mine Udtalelser i Udvalget, og dem gentager jeg her. Jeg omtaler det saa udførligt, fordi jeg ser, at et enkelt Blad har misforstaaet Udtalelserne og skriver, at jeg har stillet Forhøjelser i Udsigt i det kommende Aar. Det konservative Folkeparti har vist, at de klart har forstaaet, at noget saadant ikke er Tilfældet.

Dernæst bebudede den ærede Ordfører, at man til næste Aar — maaske ved Initiativ fra Venstre i Landstinget — vilde kræve Nybevillinger, navnlig til Flaaden, saaledes at den mere, end Tilfældet er nu, kom i Overensstemmelse med Forsvarsordningen

af 1922. Den ærede Ordfører spurgte mig om jeg ikke var enig i, at Ordningen, saaledes som den er ført ud i Livet, var yderst slet. Deri vil jeg give den ærede Ordfører fuldkommen Ret; for en Gangs Skyld er jeg fuldstændig enig med den ærede Ordfører: det er en yderst slet Ordning, og jeg vil tilføje, at den ogsaa vilde have været yderst slet, selv om den var ført ud i Livet, som den skulde; men den er endnu daarligere, som Forholdene er. Det undrer mig imidlertid, at Venstre i Dag er kommet til Erkendelse af, at det er en yderst slet Ordning, fordi der bevilges for lidt til Flaaden, thi i Fjor lod man et Venstreministerium ryge, fordi man ikke vilde gaa med til at forhøje Bevillingen — det er naturligvis et indre Anliggende, og det skal jeg ikke blande mig i. Finansloven forlader altsaa Rigsdagen med en Tilkendegivelse fra Venstres Ordfører her om, at vi har en yderst slet Ordning, der koster en Bunke Penge; det er Resultatet.

Jeg har saa tilbage at omtale de af det konservative Folkeparti stillede Ændringsforslag. Det ærede 3die Medlem for 1ste Kreds (Schovelin) henviste til den Forhandling, der har fundet Sted i Folketinget, og mente, at det ikke var nødvendigt at motivere Ændringsforslagene udførligt her i Tinget. Jeg kan ogsaa henholde mig til det Svar, jeg gav i Folketinget. Jeg kan ikke modtage disse Ændringsforslag, men opfordrer det høje Ting til at stemme imod dem.

Jeg takker det Mindretal, som foreslaar Finanslovforslaget vedtaget uforandret her i Tinget.

Landbrugsministeren (Bording): I Anledning af en Forespørgsel fra den ærede Ordfører om, hvorledes jeg vil fortolke den Bestemmelse om Konsulentbevillingen, der gaar ud paa, at Statstilskuddet i Almindelighed er højst 3 500 Kr., men i Tilfælde, hvor det drejer sig om Konsulenter, som har et Omraade, der svarer til en hel Landsdel, kan gaa op til 4 000 Kr., skal jeg gerne udtale, at jeg vil fortolke denne Bestemmelse saa velvilligt, som det er muligt indenfor Lovens Rammer, og tage saa mange med til de 4 000 Kr., som jeg mener er forsvarligt. Men selvfølgelig maa jeg holde mig indenfor de Bestemmelser, der er fastsat i Finansloven.

Ordføreren (Hauch): Foranlediget af Forsvarsministerens Bemærkning er jeg nødt til endnu en Gang at erklære, at der i den Omstændighed, at vi i Finansudvalget vi